

Palúčanský zvon

Veľkonočné vydanie
1/2018

Ježiš je vzkriesený

Verná sliepka

Raz v dedine horela stará chalúpka. V tejto chalúpke sedela na hniezde kvočka, prikrývajúc dvanásť malých kuriatok; ostatná hydina sa kam-ktorá rozfrkla, len kvočka, chrániac svoje mladé, zotrvala. Keď oheň zahasili, našla gazdiná kvočku zadusenú s opáleným perím; keď ju zdvihla, boli kuriatka síce omámené, ale živé. Kvočka si ich zachránila.

Myslíš, že On, o ktorom stojí: „Brkami svojimi prikryje ťa, a pod Jeho krídlami budeš bezpečný!“ (Ž 91,4), má menej lásky, ako ten domáci vták? Či nestála Ho tvoja záchrana život?

Veľká núdza potrebuje veľkú pomoc; veľké časy veľkého Boha. Čím sa potešíš, o koho sa oprieš, ak Ho nepoznáš?

Kristína Royová

Kristov kríž

Pred nami ide...
V slnka zatmení
On svieti – Jeho kríž!
Pred nami ide...
Boh sa nemení!
Duša, či pochopíš?

Popri nás ide...
Vystiera ruku,
Roztápa hriechov ľad.
Popri nás ide...
Púšť mení v lúku.
Duša, On má ťa rád!

Za nami ide...
Krížom nás chráni
A počuť jeho hlas.
Za nami ide...
Na jeho dlani
Spasenia skvie sa jas!

Nad nami ide...
Podobu kríža
Má cesta k nebesám.
Nad nami ide...
Bôle sa tíšia.
Ó, duša, tu je Pán!

Zlatica Oravcová

Golgota

Ruky máš zviazané hrubým povrazom, nohy reťazou, zbičovaný, oplúťý, pokorený. Ajhľa človek! Tvoje ľudské telo je zlomené, chveje sa horúčkou... Vedel si to od stvorenia sveta.

Povraz sa Ti zarezáva do nežných rúk, počuješ len posmievanie, cítiš slinu potupy a palicu nenávisť. Čo ešte vymyslí človek, ktorého si prišiel spasit? Trňovú korunu hanby a pohrdania, a Ty len stojíš. Trstinu namiesto žezla, a Ty len stojíš. Dotrhané telo, vydané na posmech, súdené človekom a človekom aj odsúdené. Oči máš zaliate krvou a slinou, spod opuchnutých

vičok vyžaruje láska i smútok.

Na nežné rameno Ti položia kríž. Je to len Tvoj kríž, urobili Ti ho na mieru tí, ktorých si prišiel spasit'. A Ty ho teraz pevne držiš a pomaly kráčaš k svojmu cieľu. Pre tento cieľ si žil, a ideš aj zomrieť. Padáš, vysilený Spasiteľ sveta, Tvoj kríž padá na Teba, Tvoje telo v mori bolestí.

Kopance, posmech, údery biča, či to ešte nestačí? Ešte pozbieraš posledné sily, vezmeš kríž a pomaly kráčaš.

Golgota, aké hrozné slovo, Tebe však dnes znie ľúbezne. Dokázal si to, prišiel

si do cieľa, už sa len vystrieť na kríž a nechať sa pribiť. Tvoje telo zmučené k nepoznaniu pribíjajú k drevu. Nakoniec si pozdvihnutý medzi nebo a zem, z Tvojich rán padá krv na kamene hriechov...

„Bože, odpusť im, lebo nevedia, čo činia.“ Je dokonané, naposledy vydychuješ. Láska pribitá na kríž, Láska zavretá do hrobu, Láska, ktorá prekonáva smrť. Kvôli mne, kvôli nám všetkým.

Z lásky k nám si bol oplúťý, z lásky k nám si bol vysmievaný, z lásky k nám si bol kopaný a bitý, z lásky k nám si bol

bičovaný a korunovaný trní, z lásky k nám bolo Tvoje nahé telo pribité na kríž, z lásky k nám bolo Tvoje sväté srdce prebodnuté kopijou. Čo dokážem ja z lásky k Tebe, Pane?

Odpusť mi, Pane, moje kamene hriechov, odpusť mi nestálosť v dobrom, odpusť mi klnce pýchy a netrpezlivosti, klnce pohodlnosti a sebaľútosti. Nechcem Ťa znova pribíjať na kríž, Pane! Aj ja Ťa chcem milovať nekonečnou láskou presahujúcou nebeský horizont.

Víťazstvo je isté

Aj keby sme boli poviazaní akýmikoľvek putami a nevideli by sme východisko, vďaka Veľkej noci môžeme povedať: „Víťazstvo je isté!“

Aj keby sme boli v akejkolvek situácii – zúfalí, bez nádeje, lásky a odvahy ísť ďalej, aj tak môžeme povedať: „Víťazstvo je isté!“

A keby nás aj opustil niekto, koho milujeme a nám by sa tým všetko

zrútilo, stratila sa budúcnosť, aj vtedy môžeme povedať: „Víťazstvo je isté!“

Na Veľkú noc totiž láska zvíťazila nad nenávisťou, priateľstvo nad zradou a život nad smrťou. Preto môžeme vyznávať: „Víťazstvo je isté!“

Pán Ježiš povedal: „Ja som vzkriesenie a život - kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie.“ (J 11;25)

Vzkriesený Pán

Na veľkonočné sviatky slávime vzkriesenie Pána Ježiša Krista. Zaujímavé je, že tieto sviatky sa nazývajú Veľkou nocou. V čase, kedy väčšina ľudí odpočíva a v spánku zabúda na udalosti dňa či trápenia života, Pán Boh koná veci, o ktorých obyčajný človek ani len nesníva. A tak keď k učeníkom prichádza zvesť o vzkriesení, nevedia, čo si majú myslieť. Začínajú spomínať a dávať si do súvisu tie najrôznejšie výroky, ktoré od Pána Ježiša počas Jeho života počuli. Niektorí možno mlčia, iní diskutujú, ďalší pochybujú. Každý z tých, ktorých zasiahli udalosti Veľkého piatku, mohol nedeľné správy prežívať inak.

Učeníci, ktorí šli do Emauz, diskutovali. Rozprávali sa o všetkom, čo sa stalo. A keďže toho mali veľa na srdci,

ochotne o tom hovorili aj s cudzincom, ktorý sa k nim pripojil na ceste. Rozprávali oni a potom hovoril On, a keďže im tento muž dokázal na mnohé otázky odpovedať, požiadali Ho, aby zostal s nimi aj cez noc. Nastal večer. Ruch dňa pomaly utícha a oni si sadajú k jedlu, aby sa posilnili a oddýchli si.

„A keď stoloval s nimi, vzal chlieb, dobrorečil, lámal a podával im. Tu sa im otvorili oči a poznali Ho. Ale On im zmizol.“ (L 24;30)

Pán Ježiš bol iba pozvaným hosťom. On nebol hosťiteľom a predsa preberá jeho úlohu. Z obyčajnej jednoduchej večere robí slávnosť, nezabudnuteľný zážitok. Berie do rúk chlieb a tak, ako tomu bolo vo zvyku v slávnostný večer hodu veľkonočného baránka, modlí sa, dobrorečí Bohu a dáva chlieb tým, čo

sedia za stolom. A práve toto konanie otvorilo oči emauzským učeníkom. Keď Kleofáš a ďalší učeník uvideli svojho hosta, ako sa modlí a podáva im chlieb, spomenuli si na svedectvo jedenástich o poslednej večeri.

Na Golgote žiaden koniec nenastal. Prešiel piatok večer, aj noc, prešla sobota a keď nastal tretí deň, Pán Ježiš znovu prichádza k človeku. Ďalej hovorí o Bohu, vysvetľuje ľuďom sväté Písma, stoluje s nimi. Jeho prítomnosť je iná, ako bola doposiaľ. Je výnimočná, ale takou bola aj predtým. Teraz je len výnimočná iným spôsobom.

Lukáš hovorí: **„Otvorili sa im oči.“** (L 24;31) Aj keď doposiaľ hľadeli na človeka, ktorý ich sprevádzal, ich zrak bol zastretý. Telesný zrak im slúžil dobre, ale ten duchovný bol slepý. Hľadeli a počúvali, ale nič nevideli. Až keď si uvedomili, že stolujú so vzkrieseným Pánom, začali skutočne vidieť – otvorili sa im oči.

Pán Ježiš Kristus k nám prichádza v rôznom čase, v rôznych situáciách a pri rôznych príležitostiach. No často sa stáva, že Ho nevidíme. Je pri nás, v našej bezprostrednej blízkosti, hovorí k nám, ale my Ho nevnímame. Emauzskí učenici s Pánom Ježišom strávili dosť času na to, aby Ho mohli spoznať, ale nespoznali Ho a to preto, lebo si Ho vlastne vôbec nevšíмали. Oni s Ním hovorili, pýtali sa a On im odpovedal, ale nesústredili sa naňho samého. Vnímali Jeho slová, ale

nevnímali Jeho osobu. Až keď spolu sedeli za stolom a svoju pozornosť sústredili výlučne na to, čo ich nový priateľ robí a hovorí, spoznali v ňom Ježiša Krista.

Pán Ježiš je živým Pánom a je takým aj dnes. Kráča popri nás našim životom a hovorí s nami. Prihovára sa nám, pýta sa nás na rôzne veci, ale stáva sa, že Ho nevidíme. Možno vnímame Jeho slová len ako zvuk vlastných myšlienok. Možno, keď sa nám prihovára cez iných ľudí, sústreďujeme svoju pozornosť na nich a nie na Pôvodcu ich slov. Aj keď veľa počúvame a možno aj veľa vieme o Pánovi Ježišovi, stále pre nás zostáva cudzincom.

Keď učenici spoznali Pána Ježiša, začali si uvedomovať aj iné veci, ktoré sa s nimi diali počas cesty. S Pánom Ježišom Kristom sa rozprávali. Povedali Mu o tom, čo zamestnávalo ich myseľ a čo v nich vyvolávalo mnoho nových otázok. A Pán Ježiš ich učil. Vysvetľoval Písma. To, čo možno už dávno poznali, im podal spôsobom, ktorý im pomohol pochopiť dávno počuté či naučené.

Bibliu sa nedá porozumieť bez Pána Ježiša Krista. Človek ju môže rozobrať spredu aj zozadu. Môžeme skúmať jej text v originálnom jazyku, môžeme ju podrobiť dôkladnému vedeckému skúmaniu, ale kým ju nebudeme čítať s pohľadom sústredeným na Pána Ježiša Krista a na Jeho konanie, neporozumieme jej významu. Neprehovorí do nášho srdca. Učeníci

z Emauz povedali: „**Či nehereľo v nás srdce, keď nám hovoril cestou a vysvetľoval Písma?**“ (L 24;32)

Učeníci sa nezdráhali Pánovmu vysvetľovaniu. Práve naopak. Cítili sa s Ním dobre a preto Ho zdržiavali, aby s nimi zostal aj cez noc. A až teraz pochopili, prečo tomu tak bolo. Stretnutie so vzkrieseným Pánom prináša človeku radosť a kto Pána Ježiša už raz stretol a spoznal, chce s Ním zostať naveky.

Veľkonočné sviatky sú symbolom nového života. Tento nový život nemá nič spoločné s prebúdzaním sa prírody. Táto myšlienka pramení v pohanstve našich slovanských predkov. Nový život, na ktorý Veľká noc upriamuje náš

pohľad, je životom so vzkrieseným Pánom. S Bohom, ktorý je silnejší ako smrť a ktorý prichádza k človeku, k nám, aby nám povedal – cez svoje činy aj konkrétne slová - že je živý a natoľko dosiahnuteľný, že s nami môže hovoriť a byť v našej blízkosti.

Koniec, ktorý Golgota pripomínala, sa v nedeľné ráno mení na nový začiatok. Je novým začiatkom pre jedenástich učeníkov, užialené a šokované ženy, pre učeníkov z Emauz. Je novým začiatkom pre každého, kto túži po novom srdci – horiacom, zapálenom, po srdci, v ktorom bude vládnuť vzkriesený Pán Ježiš Kristus.

Jana Ďuranová

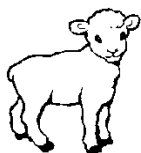

Modlitba

Požehnaný buď, Bože, Otče náš nebeský, ktorý si vzkriesil svojho Syna a nášho Spasiteľa a tak si ukázal, že si Bohom života a nie smrti. Oslavujeme Ťa, vzkriesený náš Pane, ktorý si premohol hriech, smrť a peklo. Vstal si z mŕtvych, aby naša viera v Teba nebola márna. Pohltená je smrť vo víťazstve, a tak i na vlastnú smrť hľadáme v svetle Tvojho vzkriesenia. Vzkriesený Pane, prihovor sa k nám, aby sme uverili, že Ty si vzkriesením a životom. Daj, aby sme sa vedeli spolu radovať z Tvojho víťazstva, ktoré je aj našim víťazstvom, z Tvojho života, ktorý je aj našim životom. Ty si zomrel, aby sme my boli zbavení večnej smrti. Ty si bol vzkriesený, aby sme aj my mohli mať podiel v Tvojej sláve. Daj prežiť tú opravdivú radosť z Tvojho vzkriesenia nielen nám, ale všetkým, ktorí v Teba dúfajú. Zvlášť naplň radosťou a nádejou tých, ktorí sa nachádzajú v chorobe, v bolestiach, v blízkosti smrti a v beznádeji. Daj nám silu viery, že Tvoje vzkriesenie je našou jedinou nádejou aj vtedy, keď sami budeme prechádzať údolím tieňov smrti. Bože pokoja, svoj pokoj vlož do našich srdc, do našich rodín, do celého ľudstva a daj, aby sme Ťa oslavovali tu časne a tam potom na veky. Amen.

Chrámová agenda ECAV

Veľkonočné symboly

VEĽKONOČNÝ BARÁNOK

Židovský národ slávil hod veľkonočného baránka, aby si tým pripomenul vyslobodenie predkov z egyptského otroctva. Krv baránka natretá na verajách dverí vtedy zachránila pred smrťou každého prvorodeného. Pán Ježiš sa ako Boží baránok obetoval za hriechy celého sveta, aby každý, kto v Neho verí, mal večný život.

KOHÚT

Učeník Peter zaprel svojho Pána. Pán Ježiš Petra varoval: „Veru, ti

hovorím, že tejto noci, skôr, ako kohút zaspieva, tri razy ma zaprieš.” (Mt 26;34) Peter Pánovi Ježišovi odpovedal: „A čo by som aj umrieť mal s Tebou, nikdy Ťa nezapriem.” (Mt 26;35) Na mnohých kostolných vežiach môžeme vidieť obraz kohúta. Ten nám slúži ako výstraha: Nezapri svojho Pána!

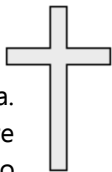
TRŇOVÁ KORUNA

Keď Ježiša vojaci bičovali, na hlavu mu položili korunu z trnia na znak

výsmechu a poníženia. My ale vieme, že Pán Ježiš je pravým Kráľom, mocným Panovníkom a svätým Bohom.

KRÍŽ

Dve neotesané brvná
preložené krížom cez seba.
Boží Syn bol ukrižovaný pre
našu záchranu tak, ako to
predpovedal prorok Izaiáš: „On vzal na
seba naše choroby, bol prebodnutý pre
naše priestupky, zmučený pre naše
neprávosti. On znášal trest za náš
pokoj.“ (Iz 53;5)

PRÁZDNY HROB

Keď prišli ženy k Ježišovmu hrobu, aby
telo svojho Pána pomazali masťami,

našli kameň odvalený od hrobu. „Dvaja
mužovia v žiariacom rúchu zastali si
vedľa nich ... a povedali im: Čo hľadáte
živého medzi mŕtvymi? Niet Ho tu, ale
vstal.“ (L 24;4-6) Prázdny hrob vydáva
svedectvo o vzkriesení nášho Pána. On
vstal z mŕtvych a vzkriesi aj nás svojou
mocou.

Jana Ďuranová

Veľká noc v spomienkach

Veľkonočné sviatky sú po Vianociach
druhými najvýznamnejšími sviatkami
v cirkevnom roku. Predchádzajú im
fašiangy a dlhý pôst, ktorý sa u nás
v minulosti vážne dodržiaval. Nielenže
sa nejedli mäsité jedlá, ale nekonali
sa žiadne zábavy ani svadby. O to viac
sa ľudia tešili na fašiangy. Štyri dni pred
„Popolcom“ chodili mládenci so
spevom a harmonikou po dedine – „po
koľade“. Zastavili sa v každom dome,
vytancovali všetky ženy, aby sme vraj
mali veľký ľan. Zato dostali kus slaniny,
ktorú nosili na ražni a do košíka pár
vajec a aj dáku korunku. Z tejto
nádielky si večer mládež urobila

praženicu a začala sa zábava. „Na
muziku“ prišli všetci – starí aj mladí. Kto
vládal a mal čas, zabával sa až do
utorka večera.

Po dlhom štyridsaťdňovom pôste prišla
Veľká noc. V našom zbore sa chodilo ku
spovedi hlavne na Veľký piatok pred
službami Božími. Z filiálok sme chodili
pešo dva až tri kilometre cez vrch, kde
boli snehové záveje niekedy až po pás
a trvali od novembra až do apríla. Išli
sme samozrejme na lačno. Po spovedi
sa zjedlo len natvrdo uvarené vajčisko
a nasledovali služby Božie, ktoré trvali
jeden a pol až dve hodiny. Piesne boli
dlhé a ťahavé. Po službách Božích sa

šlo znova peši domov. V drevenom artikulórnem kostole sa nekúrilo a často sme prišli mokrí od snehu a takto sme vydržali. Vďaka Bohu nikto neochorel. Ženy mali na hlave teplé šatky, mládež čiapky, ale chlapi mrzli na chóre s obnaženou hlavou. Nosili sa kapce, u nás „pančuchy“ z ovčieho súkna, ale my mladí sme mali už aj kožené čižmičky. Ženy sa zabalili do teplého vlniaka, ktorý sa u nás volal kutlovka. Lavice boli veľmi úzke a nemali sme žiadne podsedačky či koberčeky. Pýtate sa, kedy to bolo? Ešte v rokoch 1964-1969. Ísť do kostola v nedeľu a sviatok bolo samozrejmosťou. Šli deti, mládež, dospelí aj starší ľudia. Neskôr, až v 50. – 60. rokoch, dostali ľudia na poradovník auto a tak aspoň v lete, nemuseli chodiť cez kopec pešo.

Vo Veľkonočný pondelok sa oblievalo. Dievčatá sa poukryvali na rôzne miesta v dome i v maštali. Raz som sa ukryla pod perinu a dlho ma hľadali. Potom dievky vytiahli na dvor a tam polievali studenou vodou vedrami a hrnčekom. Kúpačov sme pohostili praženicou

s domácou klobáskou a dostali aj po štamperlíku vareného rumu. Polievali sa „z dom do domu“ dievky súce na vydaj. Malí kúpači dostali len maľované natvrdo uvarené vajíčko a „dáky šesták“, neskôr korunku.

Nevoňavkovalo sa a neboli žiadne čokoládové vajíčka či zajačiky. Gazdinky v sobotu piekli kysnuté koláče a veľkonočného barančeka. Cez fašiangy a na Veľkú noc sa hrávali aj ochotnícke divadlá, ktoré sa konali v škole, lebo kultúrny dom sme ešte nemali. Ľudia hrávali radi, hlavne slovenskú klasiku: Kubo, Bačova žena, Kamenný chodník, Páva a iné. Hľadisko bolo vždy plné aj vďaka tomu, že ľudia nemali televízor a internet. S divadlom, ktoré nacvičil miestny učiteľ, sme chodili hosťovať aj po susedných dedinách. Dostať hlavné role bolo vecou prestíže.

Za štyridsať rokov sa mnohé zmenilo. Dnes už len s nostalgiou spomíname na tie časy, ktoré neboli až tak dávno a boli krásne napriek nedostatku.

M. M.

Veľkonočné zvyky a obyčaje v Turci

Veľká noc a Vianoce patria medzi najkrajšie sviatky roku. Po fašiangoch, ktoré končia popolcovou stredou sa začína štyridsaťdňové pôstne obdobie a tým prípravy na veľkonočné sviatky. V pôstnom čase sa rodiny vzájomne

navštevovali, po večeroch si spievali nábožné piesne a modlitbami si pripomínali utrpenie Pána Ježiša Krista. Aj dnes sa snažíme udržať tradície, ktoré sme zažili od našich starých rodičov ako aj z rozprávania prastarých

rodičov. Preto si ich pripomínajme, aby sme na ne nezabudli.

Na Smrtnú nedeľu sa začínajú na službách Božích čítať pašie, v ktorých sa pripomína utrpenie Pána Ježiša Krista. Tieto sa čítajú aj na Kvetnú nedeľu a Veľký piatok.

Veľkonočný týždeň sa slávil od Kvetnej po Veľkonočnú nedeľu.

Veľkonočný týždeň bol v znamení upratovania príbytkov. Krosná už museli byť vyložené na povalu, všetky gazdiné už museli mať dotkané. Dom mal byť nanovo vybielený, „omazaný“ a všetok kuchynský riad vyumývaný na potoku.

Na Zelený štvrtok mládenci z rodín, kde mali kone, išli ich včas ráno na potok brodiť, aby mali zdravé nohy. Muži, ženy aj deti chodili si na potok umývať tvár, aby boli po celý rok zdraví. Gazdiné museli ešte pred východom slnka poumývať všetok riad. Na Zelený štvrtok sa obvykle prvýkrát vyhánal dobytok na pašu.

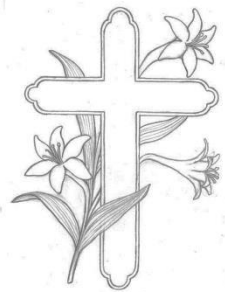
Veľký piatok bol vždy najväčší sviatok evanjelikov. Nič sa nesmelo sadiť ani siať, lebo zem sa v tento deň nemala hýbať. Dopoludnia boli pašiové služby Božie s Večerou Pánovou a počas dňa sa dodržiaval prísny pôst.

Biela sobota bola zasvätená prípravou veľkonočných jedál. Varila sa údená šunka. Z vody, ktorá ostala, sa

prpravovala kyslá vajcová polievka. Nesmela chýbať cvikla s chrenom, ktorá sa podávala k šunke. Piekol sa v peci chlieb a kysnuté koláče s makom a lekvárom. Dievčatá chystali pre mládencov vajíčka, obyčajne ich varili v cibulovej šupke alebo v tráve.

Na Veľkonočnú nedeľu šla celá rodina na bohoslužby a potom zasadla k obedu. Hovorilo sa: „Na Veľkú noc vajíčka a šunôčka, dost' ti bude do rôčka“. Hostina bola bohatá ako na Vianoce. Začala sa modlitbou otca alebo matky, prípitkom a na stole nesmela chýbať šunka a vajcia. Po jedení si celá rodina zaspievala nábožné piesne. Popoludní rodičia spolu s deťmi chodili na pole pozerat', ako prezimovali oziminy.

Veľkonočný pondelok začínal oblievačkou. Už skoro ráno chodili kúpači obyčajne po skupinách za dievčatami. Tieto sa už skoro ráno poschovávali, no mládenci ich obyčajne aj tak našli. Keby sa im to nebolo podarilo, bola by to veľká hanba. Polievalo sa čistou vodou a niektorí pofrkali aj „parfínom“. V Liptove a na Turci sa nezvyklo šibať. Ako výslužka bolo pohostenie a vajíčka. Malí chlapci, ktorí chodili hlavne po rodine, dostali aj peniaze. V niektorých dedinách bolo zvykom v tento deň zahrať aj divadelné predstavenie.

V. P.

Slávnosti cirkevného kalendára a zvyky minulosti

Položili ste si niekedy otázku, prečo je Veľká noc pohyblivý sviatok? Vlni pripadol Veľký piatok na 14. apríla a v tomto roku už na 30. marca.

Veľká noc sa slávi po prvom splne mesiaca po jarnej rovnodennosti. Veľkej noci predchádza štyridsaťdňový pôst a fašiangy, ktoré sú spojené s rôznymi obyčajami. Ich začiatok treba hľadať ešte v pohanstve. Fašiangy bývajú dlhé a krátke. Hovorilo sa, že dlhé fašiangy sú pre pekné dievky, lebo mládenci majú čas vybrať si peknú nevestu, ale krátke pre menej pekné. S fašiangami, po česky „masopust“, po nemecky „fasching“, bol už v dobe predkresťanskej spojený karneval, masky, hluk, zábava, šišky, slanina, pálenka – jednoducho hojnosť. Masopust je z latinského carne a vale, t.j. opustenie mäsa počas pôstu, pred ktorým sa treba dobre najesť a nabráť silu. Fašiangy majú pôvod v kulte plodnosti. Napriek zrejmemu pohanskému a mýtickému pôvodu boli fašiangy cirkvou v stredoveku akceptované, ale koniec zábavy bol stanovený na utorok pred popolcovou stredu. Nastalo obdobie ticha, po bujarých oslavách sa začal pôst.

Aj s Veľkou nocou, hlavne s veľkonočným pondelkom, je spojených mnoho zvykov a rituálov. V nedávnej minulosti boli veľkonočné sviatky prezentované ako sviatky jari.

V nemecky hovoriacich krajinách na Veľkú noc ukrývajú po záhradách čokoládové vajíčka a deti ich hľadajú. Malé deti vraj veria, že sladkosti priniesol veľkonočný zajačik a skryl ich

v záhrade. Vajíčka a zajace považovali naši slovanskí predkovia za symbol plodnosti.

Z pohanstva pochádza aj zvyk

vynášania a pálenia Moreny, bohyně zimy. U nás sa polieva, na západnom Slovensku šibe. Na šibák dievča priviaže farebnú stuhu. Chlapec dostane čokoládovú výslužku. Farbené domáce vajíčka sú už len výnimkou. S odchodom našich starých mám zanikajú nielen povery ale aj pekné zvyky a obyčaje.

Veľkú noc židia volajú pesach a ortodoxní kresťania pascha. Majú nádherný pozdrav. Pri východe z kostola na Veľkonočnú nedeľu sa zdravia: „Kristus vstal“ a odpovedajú „Iste vstal“ alebo „Istotne vstal“. „Christos voskrese. Voistinu voskrese.“ Kristus vstal a na tom sa zakladá kresťanská viera a v tom je zmysel Veľkej noci.

Na šiesty štvrtok po Veľkej noci (na štyridsiaty deň po vzkriesení Ježiša Krista) pripadá sviatok Vstúpenia Krista Pána na nebo. V Nemecku a vo

Švajčiarsku sú to dni pracovného pokoja. U nás a v Rakúsku žiaľ nie. Sedem týždňov po Veľkej noci (v päťdesiaty deň po vzkriesení a desiaty deň po vstúpení Pána Ježiša) nasledujú Svätodušné sviatky, ktoré sa v Liptove nazývajú len sviatky Ducha. V občianskom kalendári nie sú vôbec vyznačené, hoci v nemecky hovoriacich krajinách je aj Svätodušný pondelok sviatkom. S „Duchom“ je u nás spojená pekná tradícia. Zelené vetvičky lipy a červeného smreka sa zakladali za trám, t. j. priečnu drevenú hradu, ktorá držala drevenú povalu. V nových murovaných domoch hrady neboli, tak sa vetvičky dávali do väz a prevoňali celý dom. Svätodušné sviatky sú rovnocenné s Vianocami a Veľkou nocou. Týždeň po svätodušných sviatkoch slávime slávnosť Svätej Trojice, ktorá uzatvára slávnostnú polovicu cirkevného roka. Na deň 29. 6. pripadá sviatok Petra a Pavla. V tento deň sa v minulosti v našom chráme konala slávnosť konfirmácie. Konfirmandi sa v sobotu po obede zišli v kostole a vyzdobili ho živými kvetmi. Slávnosť trvala dve až dve a pol hodiny, lebo samotná skúška

trvala veľmi dlho. Rodičia, krstní rodičia a ostatná rodina sa snažili, aby ich konfirmand vedel všetky odpovede čo najlepšie. Ráno pred konfirmáciou dieťa poďakovalo za lásku rodičom slovami: „Dnes idem potvrdiť svoju krstnú zmluvu, preto si pokladám za povinnosť prvú ďakovať vám vrele za tú lásku vašu, ktorou ste ma viedli až do tohto času. Od mojej kolísky až do tohto rána, keď sa po prvý raz strojím k stolu Pána.“ Praktizuje sa to aj dnes?

Boli to chvíle, ktoré sme si zapamätali na celý život. Chlapci mali svoj prvý tmavý oblek, nové čierne topánky a bielu košeľu, tzv. rozhalenku. Dievčatá biele šaty, topánky aj biele pančušky. Kedysi aj biely venček. Po službách Božích nasledoval spoločný slávnostný obed a konfirmand dostal dar: dievča zlatú retiazku s kalichom alebo krížikom a chlapec prvé náramkové hodinky. Rozpomienku a konfirmačnú fotku sme dali zarámovat' a viseli na poprednom mieste v prednej izbe. Hoci bol nedostatok a chudoba, na tieto udalosti sa vždy peniaze našli. Škoda, že tie vzácne chvíle sa pominuli a radosť zo sviatočných dní vystriedal konzum a komercia.

M. M.

Pri jubileu slovenských evanjelických osobností

Milan Hodža (1. 2. 1878 Sučany pri Martine, 27. 6. 1944 Clearwater, USA) patrí medzi najvýznamnejšie osobnosti

slovenských dejín 20. storočia. Narodil sa v rodine národne uvedomelého evanjelického farára Ondreja Slavoslava Hodžu, ktorý bol priateľom Ľudovíta Štúra. Kvalitného vzdelania sa mu dostalo na školách v Banskej Bystrici, Šoproni, Sibiu. Už ako študent prejavoval záujem o novinárstvo a literatúru, ktorú čítal v pôvodných jazykoch. Bol prirodzeným polyglotom a postupne sa naučil ovládať sedem jazykov (maďarský, nemecký, anglický, francúzsky, rumunský, srbo-chorvátsky, poľský). Právo študoval v Kluži a v Budapešti, slavistiku a dejiny vo Viedni, kde obhájil doktorát.

Ešte za Rakúsko-Uhorska pracoval ako redaktor v Abendblatte a tiež v rakúskej tlačovej kancelárii vo Viedni. V roku 1900 prevzal redakciu Slovenského denníka, grajciarových novín, od peštianskeho kníhtlačiara Viktora Szekélyho. Slovenský denník sa počas krátkej existencie (vychádzal do júla 1901) zaradil medzi najúspešnejšie periodiká svojej doby. Slovenský denník

bol vôbec prvým slovenským denníkom. Slovenský denník bol určený predovšetkým pre robotníkov, roľníkov a remeselníkov.

Následník trónu František Ferdinand d'Este zaradil Hodžu ako jediného Slováka do svojho tímu poradcov, tzv. belvederskej dielne. Ich spoločným cieľom bolo pripraviť program reformy monarchie. Hodža spolu s rumunským politikom a svojím priateľom Júliusom Maniu vypracovali elaborát, ktorý 25. decembra 1911 odovzdali následníkovi trónu. Sarajevský atentát, ktorého obeťou sa stal následník trónu František Ferdinand a jeho manželka, zmietol zo stola plány nielen Milana Hodžu, ale aj iných významných politikov, ktorí predpokladali renováciu viacnárodnej monarchie na modernejší federalizovaný štát. Hodža bol aktívnym členom, ideovým tvorcom programu a podpredsedom tzv. agrárnej strany. Viedol viaceré ministerstvá - zjednotenia zákonov a organizácií, poľnohospodárstva, školstva, krátko aj ministerstvo zahraničných vecí. Veľkú pozornosť venoval Hodža tiež národohospodárskym problémom celého štátu, ale predovšetkým Slovenska. Stal sa jedným z propagátorov prerozdelenia pôdneho fondu v prospech malých a stredných

rolníkov cestou realizácie zákona o pozemkovej reforme. Vrcholom jeho politického pôsobenia bol post ministerského predsedu ČSR v rokoch 1935 až 1938.

Milan Hodža emigroval do Francúzska, kde v novembri 1939 založil Slovenskú národnú radu ako vrcholný orgán slovenského zahraničného odboja a stal sa jej predsedom. Bol za obnovenie ČSR, ale požadoval právo Slovákov starať sa o svoje veci samostatne, s výnimkou sfér zahraničnej politiky, vojska, financií, obchodu a dopravy, kde sa malo postupovať spoločne.

Dr. Milan Hodža zomrel 27. júna 1944 v Clearwater v USA. Milan Hodža je nositeľom najvyšších štátnych vyznamenaní Francúzska, Poľska, Juhoslávie a Rumunska.

<https://www.osobnosti.sk/osobnost/milan-hodza-376>

Pavol Dobšinský (16. 3. 1828

Slavošovce, 22. 10. 1885 Drienčany) sa narodil v učiteľskej rodine. Po gymnaziálnych štúdiách v Rožňave (1837

- 1838) a v Miškolci sa Dobšinský dostal na lýceum do Levoče (1849 - 1850), kde študoval filozofiu a teológiu. Pôsobil

ako tajomník veľkorevúckeho farára Samuela Reussa. V rokoch 1855 - 1858 bol evanjelickým farárom v Bystrom (dnes Rožňavské Bystré). Od roku 1858 prednášal na novozriadenej Katedre slovenskej reči a literatúry na evanjelickom lýceu v Banskej Štiavnici a po roku 1861 bol evanjelickým farárom v Drienčanoch.

Pavol Dobšinský bol aktívnym členom Jednoty mládeže slovenskej. V Banskej Štiavnici sa podieľal na redigovaní časopisu pre umenie a literatúru Sokol, ktorý významne ovplyvňoval vtedajší kultúrny život na Slovensku. Básnickými prvotinami prispieval do študentských rukopisných zábavníkov Považje, Život, Holubica.

Od roku 1867 spolupracoval na vydávaní Zborníka slovenských národných piesní, povestí, prísloví, porekadiel, hádok, hier, obyčajov a povier, prispieval do neho a neskôr ho aj redigoval. Zásluhou Zborníka zosilnelo zberateľské úsilie na Slovensku.

Na diele Slovenské povesti sa významne podieľal A. H. Škultéty. Výsledky štúdia o ľudových rozprávkach publikoval Dobšinský v Úvahách o slovenských povestiach (1871). Život slovenského ľudu opísal v knihe Prostonárodné obyčaje, povery a hry slovenské (1880).

Najväčšie dielo, Prostonárodné slovenské povesti, vydal Dobšinský na sklonku svojho života. Táto doposiaľ

najobsiahlejšia zbierka slovenských rozprávok vyšla v rokoch 1880 - 1883 v Martine v ôsmich zôšitoch a tvorilo ju 90 rozprávok.

Dobšinský prekladal z viacerých jazykov, najmä z francúzštiny a angličtiny. Zaslúžil sa aj o zachovanie mnohých historických dokumentov (materiály o Jednote mládeže slovenskej, študentské zborníky, súbory ľudovej slovesnosti, atď.) a o podchytenie talentov pre literatúru (J. Čajak, J. Botto, L. Kubány). Zomrel v Drienčanoch 22. októbra 1885.

Pavol Dobšinský

**PROSTONÁRODNÉ
SLOVENSKÉ ROZPRÁVKY**

www.osobnosti.sk/osobnost/pavol-dobsinsky-993

spracovala Jana Ďuranová

Kde ste palúčanskí evanjelici?

Viac ako rok som mala česť byť členkou ekumenického spevokolu v cirkevnom zbore Liptovský Ján. Okrem evanjelikov v ňom spievajú aj veriaci z katolíckej cirkvi. Svätójánsky prameň je známy nielen v Liptovsko-oravskom senioráte. Spieva štvorhlasne. Žien je dvanásť a spievajú dvojhlasne. Návky bývajú v Kultúrnom dome v Podturni a generálne skúšky na fare v Liptovskom Jáne. Napriek vzdialenostiam, nikomu nerobí problém

prísť v sobotu o 18.00 hod. do Podturne – peši, na bicykli či autom. Spevokol vedie pán farár Peter Taját. Mojou túžbou je, aby sme na Svätodušné sviatky aj v Palúdzke zaspievali pieseň Ruah – Duch dvojhlasne. Verím, že Pán Boh túto túžbu pomôže naplniť. V Palúdzke, ktorá v minulosti - tak ako aj Liptovský Mikuláš i celý Liptov - bola baštou evanjelikov, je ťažko nájsť ďalších členov do nášho spevokolu. Palúčanskí evanjelici, pridte medzi nás a zapojte sa, aby sme mohli Bohu spievať čím viacerí.

M. M.

Kvačianska dolina – tip na výlet

V rokoch 2016 a 2017 počas pôsobenia sestry farárky J. Ďuranovej náš cirkevný zbor podnikol už niektoré výlety, ako napríklad do Šútovskej doliny v Národnom parku Malá Fatra, na Oravu, do Prešova. Spoznali sme nielen zaujímavé miesta a prírodné i kultúrne krásy našej vlasti, ale aj utužili vzájomné vzťahy a strávili spolu príjemný čas.

Na základe požiadavky navrhnuť jarný alebo letný výlet do prírody na tento rok vám, milí bratia a sestry, píšem niekoľko slov o jednej z najkrajších dolín Slovenska, ktorú by sme mohli navštíviť. Je to Kvačianska dolina v Chočských vrchoch, hneď blízko nášho mesta smerom na sever. Dolina nielenže oplýva mnohými pozoruhodnosťami, ale je aj veľmi vhodná pre takéto cirkevno-zborový výlet, ktorého sa môžu zúčastniť nielen zdatní mladí ľudia, ale myslím, že aj deti a naši seniori. Trasa dolinou nadol z obce Veľké Borové popri mlynoch na Oblazoch do Kvačian je na rozdiel od susednej Prosieckej doliny pomerne pohodlná (po lesnej ceste s malými stúpaniami a klesaniami) a bezpečná a trvala by okolo dvoch hodín čistého času chôdze.

Kvačianska dolina je národnou prírodnou rezerváciou už od roku 1967, ktorá bola vyhlásená spolu so susednou rezerváciou Prosiecka dolina. Predmetom ochrany je tu horský

krajinný komplex krasovej doliny s charakterom kaňonu i úzkych tiesňav. Je to vlastne hlboko zarezaný riečny prielom – antecedentná dolina, ktorá vznikla (a vlastne stále vzniká) eróznou činnosťou potoka Kvačianka, ktorá sa zarezala do postupne sa dvíhajúceho vápencového masívu Chočských vrchov. Kvačianka, podobne ako iné potoky Chočských vrchov, ktoré stekajú nadol do Liptovskej Mary, má pramennú oblasť až na opačnej strane Chočských vrchov. Tieto preto nemajú jednotný ústredný hrebeň, ako napríklad Tatry alebo Nízke Tatry, ale sú rozdelené na

izolované skupiny vrchov. Na Oblazoch sa spájajú tri menšie doliny – Borovianka, Ráztoka a Hutianka, nadol po Kvačany potom

pokračuje už jednotná Kvačianska dolina. Našu pozornosť upútajú ozrutné vápencové bralá v doline Borovianka, vodopád v dolinke Ráztoka, ako aj bizarné skalné útvary, napríklad Jánošíkova hlava neďaleko za obcou Kvačany. K tomu treba pripočítať aj rozhľad z vyhlíadok na Malom

a Veľkom Roháči. Zelené rastlinné rúcho doliny tvoria zmiešané lesy tvorené smrekmi, jedľami, bukmi, javormi a aj starými, odolnými reliktnými borinami na neprístupných vápencových skalách. Prevažná väčšina tohto územia je neprístupná, preto tu človek nemohol veľmi ťažiť lesy a na niektorých miestach sa zachoval

ľudskou rukou nedotknutý prales. Jeho prítomnosť prezrádza výskyt niektorých druhov rastlín, ktoré sú veľmi citlivé na ľudské zásahy a inak by tu nerástli. Napríklad vzácný mach kyjanôčka zelená (*Buxbaumia viridis*). My však, ak budeme mať šťastie, na skalách

možno uvidíme napríklad plesnivec alpínsky (*Leontopodium alpinum*), prvosenku holú (*Primula auricula*), horec Clusiov (*Gentiana clusii*) a pri ceste Kvačianskou dolinou aj orchideu črievičník papučkový (*Cypripedium calceolus*) – závisí to, samozrejme, od toho, kedy na tento výlet pôjdeme. Stretnutia s veľkými šelmami, hlavne medveďom, sa myslím, že nemusíme báť, keďže dolinou na jar a v lete a hlavne počas voľných dní chodí veľa turistov. Výhodou výletu Kvačianskou dolinou je aj možnosť zastaviť sa v polovici cesty a oddýchnuť si pri drevených mlynoch na Oblazoch.

O zviditeľnenie krás Kvačianskej doliny a tým aj o jej ochranu sa zaslúžili aj naše evanjelické osobnosti Liptova. Z nich môžeme spomenúť najmä škôldozorca a nadšeného organizátora turistiky a spisovateľa Miloša Janošku (1884 – 1963), autora prvého slovenského Sprievodcu po Tatrách (1911). Ján Volko-Starohorský (1880 –

1977) venoval pozornosť výskumu geológie Chočských vrchov. Bol správcom Múzea slovenského krasu, založeného v roku 1930 v L. Sv. Mikuláši. Dnes je to Slovenské múzeum ochrany prírody a jaskyniarstva.

Kdesi som čítal, že celý materiálny svet hovorí o Božej láske, jeho

bezhraničnej láske k nám. Pôda, voda, vrchy: toto všetko je akoby Božím pohladením. Ak sa vyberieme opäť spolu na výlet, nechajme sa aj my pohladať našim dobrým nebeským Otcom a poďakujme Mu, že sme sa zrodili a žijeme v takejto pôvabnej, malebnej a mnohotvárnej krajine, ako je náš čarokrásny Liptov.

Obrázky:

Vodopád v doline Ráztoka

Črievičník papučkový

Leonard Ambróz

Detské okienko

Židovskí vodcovia chceli Pána Ježiša pripraviť o život. Bolo ťažké Ho z niečoho obviniť, pretože Pán Ježiš... (V každom šesťuholníku sa nachádza slovo, ktoré doň nepatrí. Začiatočné písmená týchto slov vypíš a doplň k samohláskam.)

1. slnko bubon mesiac hviezda	2. skriňa postel' stôl lienka	3. Levoča Kežmarok banán Trnava	4. paprika mrkva hrach zumba	5. had lastovička vrabec papagáj
6. vlak lietadlo električka rádio		7. futbal hokej chobot tenis		

____ O ____ ____ E ____ ____ I E ____ U

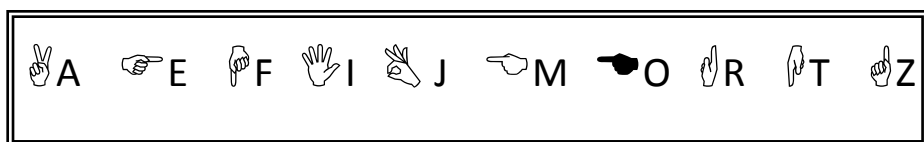
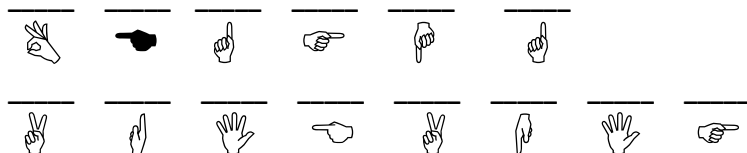
Pilát nechcel niešť zodpovednosť za smrť Pána Ježiša. Preto...
 (Vypočítaj príklady a podľa výsledných čísel doplň odpoveď. Postupuj po stĺpcoch.)

10+10= ____	12+14= ____	7+3= ____
15+4 = ____	6+8= ____	10+16= ____
	9+4= ____	3+8= ____
	16+11= ____	6+7= ____

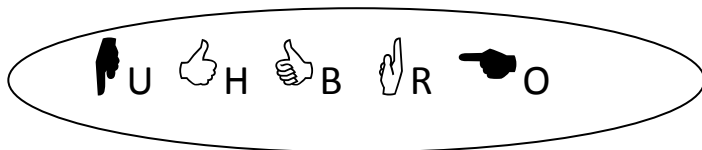
10 - R	19 - I
11 - K	20 - S
13 - Y	26 - U
14 - M	27 - L

____ ____ ____ ____ ____ ____ ____ ____

Keď Pán Ježiš zomrel, prišiel za Pilátom... a prosil o Ježišovi telo.
(Písmená doplň podľa symbolov.)

Pána Ježiša sňali z kríža a položili ho do

Vojaci sa Pánovi Ježišovi vysmievali. Hovorili: (Vypíš každé tretie písmeno.)

Pánovi Ježišovi nasadili (Odpoved' dosad' podľa súradníc.)

	A	B	C	D	E	F
1	N	P	N	O	H	Š
2	Z	K	V	Ř	A	U
3	U	T	A	Á	L	I
4	L	N	U	R	Ť	A

_____ a dali Mu _____
A1 C3 E1 E3 F4 C2 C4 B2 D1 D4 F2 B4 A3
A2 B3 D2 B4 F3 E2 B1 A4 D3 F1 E4

Po smrti Pána Ježiša sa zavčasu nad ránom vybrali k hrobu ženy, aby ...
(Písmená z tabuľky vypíš v poradí od čísla 1 po číslo 36 a doplníš vetu.)

I ₂₉	Z ₅	J ₁₇	A ₃₁	O ₂₄	I ₃₆	A ₄	N ₂₅	Ť ₃₃
O ₁₂	V ₂₃	N ₂₆	I ₈	Á ₁₄	E ₁₀	M ₃₅	Ž ₁₉	L ₇
P ₁	A ₁₆	T ₉	E ₁₈	M ₃	S ₃₂	I ₂₀	A ₃₄	A ₂₂
Š ₂₁	M ₃₀	O ₂	P ₁₃	M ₂₈	N ₁₅	L ₁₁	A ₆	Ý ₂₇

ZAJKO A GAZDA

Blížila sa Veľká noc a tak predtým, ako nastala, si zajko povedal: „Hádam by sa patrilo ísť poprosiť

gazdu o odpustenie. Celý rok som sa zadarmo hostil mrkvou a kapustou z jeho poľa bez jeho dovolenia.“

Vybral sa teda za gazdom a skrušene mu predniesol svoju prosbu.

„Gazda, blíži sa Veľká noc a je čas na to, aby som ťa poprosil o prepáčenie. Odpusť, že som ti celý rok bral zeleninu zo záhrady.“

„Tak ja ti mám odpustiť, ty zlodejisko ušaté, drzé, nevychované? Keď po tebe hodím túto lopatu, už sa tu ani neukážeš!“

Zajko ledva stačil ujsť pred rozhnevaným gazdom. Sadol si pod jedľu a smutne rozmýšľa: „Načo som sa len bol gazdovi priznať, že to ja som chodil ujeďať z jeho úrody? Len sa poriadne nahneval a teraz aby som sa pred ním mal na pozore ešte väčšmi...“

Aj gazda rozmýšľal nad tým, čo sa stalo. A veru, nebol spokojný so svojím správaním. „Nemal som toho zajaca tak surovo vyhodiť. Veď je to len malé hladné zvieratko. Aj ono potrebuje

niečo pod zub. Veď mi ani toľkej škody nenarobil. Urodilo sa mi dosť, a tých pár mrkvičiek a kapustných listov mi vlastne vôbec nechýbalo.“

Zahanbený vybral sa za zajkom do lesa, že ho poprosí o odpustenie. Keď ho zajko zbadal, chcel sa hneď dať do behu. „Neboj sa, neprišiel som sa ti pomstiť, ale poprosiť ťa o odpustenie, že som ťa chcel zbiť a škaredo ti nadával.“

„O odpustenie...? Ty, mocný, múdry človek mňa, slabého, malého zajáčika prosíš o odpustenie?“

„Áno, ja teba. Nezáleží predsa na tom, kto je veľký a kto malý, ale na tom, aby sme si navzájom odpustili, keď sme sa voči sebe

previnili. Ja som tebe už odpustil.“

„Aj ja tebe! Veď ja som sa vlastne na teba ani nehneval. Iba som sa ťa bál.“

„Odteraz sa už báť nemusíš. Pokojne príď za mnou na pole. Vždy ti tam niečo dobré odložím. Nemusíš sa už potajomky zakrádať.“

„Super! Práve som totiž rozmýšľal, aký ťažký život by ma čakal bez tých tvojich chutných vitamínov!“

„Takže – odpustené?“

„Odpustené!“

Pastiersky list Zboru biskupov ECAV na Slovensku

Prvá slávnosť veľkonočná 2018

Milí bratia a milé sestry!

Kristov pašiový príbeh, ktorý sme sledovali v pôstnom období, nám približoval zdanlivo nezmyselnú popravu mladého muža na Golgote. Zomiera Ten, ktorý s Pilátom nediskutuje o tom, čo je pravda, ale svojím životom pravdu stelesňuje. Pre Ježišovu popravu nevytvárajú priestor len tí, ktorí vládnu, ale aj hodnotovo pomýlený ľud, ktorý nerozumie Ježišovej ceste a volí si Barabáša.

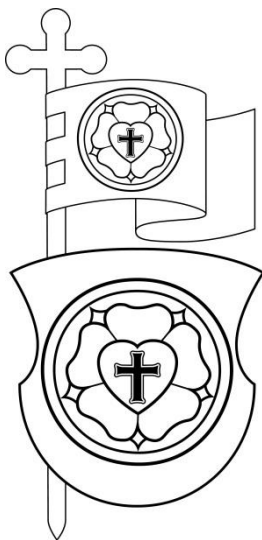
V posledných týždňoch nás v spoločnosti ohromila vražda investigatívneho novinára a jeho priateľky. Snaha umlčať pravdu nás upozorňuje, že Pilát, Kaifáš či Herodes nie sú len postavy minulosti. Povstávajú vtedy, keď je na to vytvorený priestor. Vtedy, keď ľudia mlčia alebo hodnotovo pomýlení kričia: „Chceme Barabáša.“

Nepomôže plač nad obetami popravy, aj keď sa, prirodzene, slzy tlačia do očí. Ježiš kráčajúci na Golgotu povedal jeruzalemským ženám, že majú plakať

nad sebou a svojimi deťmi (L 23;28). Slzy sústrasti, strachu, bezmocnosti sa musia zmeniť na slzy zmeny, ktorá sa rodí v pokání. Zmeniť sa musíme my sami. Iba hodnotovo zmenení ľudia sú zárukou lepšej budúcnosti našej spoločnosti aj našich rodín. Takí, ktorí sa štítia každého prejavu korupcie, nespravodlivosti a násilia vo svojej rodine, v okolí aj v práci určite nedajú priestor takým prejavom ani v spoločnosti.

Veľkonočný Ježišov príbeh hovorí, že snaha po takej zmene nie je utópiou. Prechádzajú ňou tí, ktorých sa dotkol živý vzkriesený Kristus. Z ustráchaných, uzatvorených učeníkov sa stávajú nebojácní stúpcami Jeho zachraňujúcej pravdy. Bázeň pred Bohom ich zbavuje strachu pred ľuďmi (Sk 4; 19–20). Rešpekt pred „*Kráľom kráľov*“ (Zjav 19;16) ich oslobodzuje z obáv

pred mocnými sveta. Neskláňajú sa pred mamonou (Mt 6;24), ale hľadajú najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť (Mt 6;33). To je úžasná zmena, ktorej základom je viera

v živého Ježiša Krista. Ak vstal, nie je zbytočná cesta obete v boji za skutočné hodnoty (1K 15;30–31). Ak budeme vzkriesení, potom hrob stráca svoju moc a zmysel života nie je v jedení a pití (1K 15;32). Boh nás zo svojho veľkého milosrdenstva vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych znovuzrodil pre živú nádej, pre nepominuteľné, nepoškvrnené a nevädnuce dedičstvo odložené v nebesiach pre nás (1Pt 1;3 – 4). V tejto nádeji žijeme i umierame. Ona je hnacím motorom nášho myslenia i správania už v tejto časnosti. Preto apoštoli aj prví kresťania naplnení vierou v živého Krista prešli veľkou osobnou zmenou života a tento zmenený život bol základom mnohých zmien ľudí v ich okolí aj v celej vtedajšej spoločnosti.

Milí bratia a milé sestry!

Slávime veľkonočné sviatky. V ich posolstve sa nám dnes nanovo Kristus predstavuje ako živý Pán. Môžeme Ho poznať ako emauzskí učenci v „*slove a lámaní chleba*“. Skúsenosť spoločnej cesty s Ním privedie aj nás k vyznávaniu „*vskutku vstal Pán*“ (L 24;34) a ohlasovaniu posolstva, že hrob je prázdny. Nech nás veľkonočné sviatky upevnia vo viere v živého Pána a privedú k zmene života, v ktorom nemá miesto násilie, korupcia a nespravodlivosť. Zmenení Vzkrieseným budíme nositeľmi presvedčenia, že hrob nikdy nezničí život a neumlčí pravdu. Ona nech žije v nás a vytesňuje z našich rodín i spoločnosti všetky prejavy zloby a naplní nás Kristovým pokojom.

Požehnané veľkonočné sviatky Vám prajú

Milan Krivda

Milan Krivda
biskup ZD

Miloš Klátik

Miloš Klátik
generálny biskup

Slavomír Sabol

Slavomír Sabol
biskup VD

Veľká noc Božej lásky

Veľká noc! Hľa, znamenie krvi na verajoch,
Stôl prikrytý a v ruke palica –
Túžby sťa vtáci krúžia v nepoznaných rajoch,
Nádeje kvety kvitnú na lícach.

Veľká noc! A baránok bez zlomenej kosti,
Červené more odhaľuje hrud' –
Ktosi narieka a volá z hlbokosti,
V záhonoch piesku ukrytá je púť!

Veľká noc! Svetlo ponúka sa za Sprievodcu!
Palica viery podopiera krok –
A keď sa nohy nocou ukonané mocú,
Pohľady letia k Svetlu vozvysok...

Veľká noc! Už v zaslúbenej zemi svätená!
Baránok Boží niesol ťažký kríž –
Kristus vstal z mŕtvych, Pán žije!
Radosť nesmierna!

A život všade, kam len dovidíš....

Časopis Cirkevného zboru ECAV na Slovensku
Liptovský Mikuláš–Palúdzka
Veľkonočné vydanie
Číslo: 1 Ročník: III. Rok 2018

Vydal: Cirkevný zbor ECAV na Slovensku Liptovský Mikuláš–Palúdzka
Pripravili: Mgr. Jana Ďuranová a kol.
Tel. kontakt: 0948 447 745

Časopis je voľne šíriteľný. Vďačne prijmeme príspevok do ďalšieho čísla. Budeme radi, ak prispejete svojimi úvahami, svedectvami, zamysleniami a podnetmi.
Privítame aj pomoc grafika.